

Sygn. akt IV KO 59/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 27 lipca 2017 r.,
w sprawie **J. W.**,
skazanego z art. 148 § 1 d k.k. i in.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 maja 1994 r., sygn. akt II AKr (...),
zmieniającego wyrok Sądu Wojewódzkiego w [...].
z dnia 7 października 1993 r., sygn. akt XVI K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w [...] z dnia 7 października 1993 r., sygn. akt XVI K (...), zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 maja 1994 r., sygn. akt II AKr (...), J. W. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 148 § 1 d k.k. i in., za które wymierzono mu karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

W dniu 3 listopada 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek J.W. o wznowienie postępowania w ww. sprawie. Wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a

wobec nieuzupełnienia przez skazanego braków formalnych wniosku zarządzeniem z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt IV KO 87/14, odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

J.W. złożył w piśmie datowanym na dzień 4 listopada 2015 r. kolejny wniosek o wznowienie postępowania. Wraz z pismem przesłano protokół przesłuchania świadka J. W., która to czynność – jak wynika z pisma prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. – miała na celu ustalenie charakteru pisma J. W. z dnia 4 listopada 2015 r. W uzasadnieniu wniosku skazany zakwestionował zeznania świadka W. M., wskazał także na inny mechanizm powstania obrażeń u pokrzywdzonych E. B. i S. G.. Postanowieniem z dnia 22 listopada 2016 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

W dniu 24 maja 2017 r. skazany J. W. złożył kolejny wniosek o wznowienie postępowania. Wniosek ten uzasadnił charakterem obrażeń doznanych przez pokrzywdzonych, które w jego ocenie wskazują na użycie przez sprawcę innego narzędzia niż siekiera, brakiem na siekierze oraz jego obuwiu śladów krwi innej grupy niż A, podczas gdy dwóch z trzech pokrzywdzonych posiadało inną grupę krwi. Poza tym skazany podniósł, że z aktu oskarżenia wniesionego w jego sprawie wynikało, że działał on w obronie koniecznej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) wprowadzono obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej

oczywistej bezzasadności. Zgodnie z tym przepisem, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. *np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5*).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Skazany ponownie zakwestionował ustalenia faktyczne dotyczące narzędzie, którym zadane zostały ciosy pokrzywdzonym E. B. i S. G.. W jego ocenie zebrany materiał dowodowy prowadzić powinien do ustaleń wykluczających użycie siekiery. W tym zakresie po raz kolejny przytoczyć należy fragmenty protokołu sekcji zwłok S. G., w którym stwierdzono, że: „przyczyną zgonu S. G. stały się liczne bardzo rozległe obrażenia mózgowośćki z następowym znacznym zniszczeniem tkanki mózgowej. (...) Obrażenia głowy powstały od czynnych urazów zadanych narzędziem ostrokrawędzistym takim jak np. ostrze siekiery” (*k. 145v*). Treść protokołu wyklucza możliwość przyjęcia, że narzędziem, którego użyto wobec pokrzywdzonego był łom. Takie same wnioski zawiera protokół sekcji zwłok E. B.: „Stwierdzone obrażenia głowy powstały od wielokrotnych urazów zadanych narzędziami twardymi, tępymi lub tępo i ostro – krawędzistymi godzącymi w głowę denata. Narzędziami takimi mogło być np. ostrze lub obuch siekiery” (*k. 167-167v*). Fakt, że u pokrzywdzonych stwierdzono także inne obrażenia, które mogły powstać od innego niż siekiera narzędzia, nie ma znaczenia w związku z tym, że ustalono, iż przyczyną śmierci były uderzenia zadane siekierą. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w nadmienionym wcześniej postanowieniu z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt IV KO 78/16, kwestia możliwości spowodowania obrażeń głowy pokrzywdzonych w wyniku uderzeń zadanych łomem była ponadto wprost przedmiotem badania w toku

prorowadzonego postępowania sądowego i rozważań sądu (*opinie sądowo – lekarskie, k. 567 i k. 897-898; uzasadnienie wyroku Sądu I instancji, k. 958-960*).

Nadto należy skazanemu przypomnieć, iż wskazana w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. (na którą w istocie się powołał) podstawa wznowieniowa aktualizuje się dopiero wtedy, gdy te nowe fakty lub dowody o których ten przepis stanowi, ujawnione po wydaniu orzeczenia uprawdopodobniają w znacznym stopniu przekonanie o błędności orzeczenia, zapadłego w postępowaniu objętym wnioskiem o wznowienie. Z pewnością te obecnie przez skazanego ponawiane – z racji już przytoczonych – takiego charakteru nie mają.

Zważywszy na wszystkie te zaszłości i – przede wszystkim – fakt odwołania się w przedmiotowym wniosku do okoliczności, które były już rozpoznawane przy okazji wcześniej składanych przez skazanego wniosków o wznowienie, należało odmówić przyjęcia przedmiotowego wniosku jako oczywiście bezzasadnego.

Z tych to względów postanowiono jak wyżej.